

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Број: Гж1.485/13
Дана: 13.02.2013. године
Нови Сад

У И М Е Н А Р О Д А !

Апелациони суд у Новом Саду, у већу у саставу судија, Персиде Јовановић, председника већа, Боривоја Гајића и Јасмине Даниловић Стојковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца **М. М.** из Ј., кога заступа пуномоћник З. П. адвокат из З. против тужене **О. Ш. „В. Ђ.“** из Ј., ради поништаја решења, одлучујући о жалби тужене против пресуде Основног суда у Зрењанину посл. бр. 20П1.483/11 од 08.11.2012.године, у седници већа одржаној дана 13.02.2013. године, донео је следећу:

П Р Е С У Д У

Жалбу тужене **УСВАЈА** и пресуду Основног суда у Зрењанину посл.бр. 20П1.483/11 од 08.11.2012.године **ПРЕИНАЧАВА** тако што **одбија као неоснован** тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење тужене О. Ш. „В. Ђ.“ из Ј. ...-... од године о престанку радног односа тужиоцу, те да се обавезе тужена да тужиоца врати на рад и накнади му парничне трошкове у износу од 152.000,00 динара, све наведено у року од 8 дана под претњом принудним извршењем.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженој накнади трошкове првостепеног парничног поступка у износу од 57.000,00 динара и трошкове жалбеног поступка у износу од 33.000,00 динара у року од 8 дана под претњом принудног извршења.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом првостепеног суда одлучено је:

„УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца М. М. у целости као основан, те се поништава као незаконито решења тужене О. Ш. „В. Ђ.“ из Ј. ...-... од године о престанку радног односа тужиоцу, те се обавезује тужена да тужиоца врати на рад и накнади му парничне трошкове у износу од 152.000,00 динара, све наведено у року од 8 дана под претњом принудним извршењем.“

Против ове пресуде жалбу је изјавила тужена из свих законских разлога побијања са предлогом да овај суд пресуду преиначи тако да тужбени захтев одбије или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Испитавши пресуду првостепеног суда у границама жалбених разлога и по службеној дужности према чл.372 ст.2 ЗПП-а, овај суд налази да је жалба основана. Побижана пресуда донета је без битних повреда одредаба парничног поступка на које овај суд пази по службеној дужности али је материјално право погрешно првостепени применио када је усвојио тужбени захтев тужиоца.

Тужилац је био запослен код тужене и према потврди број ...-.../... од године налазио се на боловању до године. Био је у радном односу на неодређено време и радни однос му је престао године на основу оспореног отказног решења тужене бр. ...-... од године. Утврђено је да је тужиоцу потврда тужене уручена године заједно са радном књижицом која је закључена са датумом године. Надаље је утврђено да је тужилац поднео захтев за коришћење годишњег одмора у коме је тражио да му се одобри годишњи одмор од година и да му по истеку истог престане радни однос јер због болести није у могућности да ради. Тужена је по овом захтеву тужиоца донела решење бр. ...-.../... од године којим је тужиоцу одобрено коришћење годишњег одмора за ... годину у трајању од 28 радних дана почев од године до године уз констатацију садржану у истом решењу да му од године престаје радни однос са поуком на право да у року од 15 дана може покренути спор пред надлежним судом. Утврђено је да је тужиоцу исто решење уручено уз потпис на самом решењу и против овог решења тужилац је дана године поднео приговор који је тужена уз одговор на тужбу поднету 01.06.2009. године доставила са одлуком Ш. О. број ...-... од године којом је одбацила приговор тужиоца као неблаговремен. Надаље је утврђено да је тужена у току спора уз поднесак од 17.10.2010.године доставила тужиоцу решење о престанку радног односа бр.-... од године и одлуку Ш. О. тужене бр.-... од године које је пуномоћник тужиоца примио дана године и поднеском од 11.05.2010. године преиначио тужбени захтев тако што је поред захтева за поништај решења од године поставио и захтев за поништај решења директора тужене о престанку радног односа тужиоца бр. ...-... од године не тражећи поништај одлуке Ш. О. тужене бр. ...-... од године уз захтев да се врати на рад код тужене. Надаље је утврђено да је решење тужене бр. ...-... од године донето на основу чл.178 ст.1 и 2 Закона о раду, да је тужиоцу на његов захтев престао радни однос код тужене са датумом године и да је уз потпис исто решење достављено супрузи тужиоца дана године. Одлуком Ш. О. тужене бр. ...-... од године одбачен је као неблаговремен приговор који је у име тужиоца изјавио његов пуномоћник дана 02.02.2009. године. Наведена одлука тужене је према доставној књизи тужене послана поштом тужиоцу дана године без доказа да је иста уручена тужиоцу или његовом пуномоћнику.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд с позивом на одредбе чл.133 ст.1-3 Закона о основама система образовања и васпитања који је био на снази до 03.09.2009. године налази да тужена није поступила у смислу чл.185 ст.1 и 2 Закона

о раду уручила му решења о престану радног односа од године и на тај начин онемогућила тужиоца да у складу са наведеном одредбом Закона о основама система образовања и васпитања изјави приговор у року од 8 дана и поднесе тужбу, чиме је његов тужбени захтев усмерен на поништај оспореног решења тужене од године основан налажући враћање тужиоца на рад код тужене.

Основано жалба указује да се наведени став првостепеног суда не може прихватити. Наиме, предмет тужбеног захтева тужиоца је поништај решења тужене од године којим је тужиоцу на основу одредбе чл.178 ст.1 и 2 Закона о раду отказан уговор о раду и престао радни однос код тужене на писмени захтев тужиоца којим је затражио од тужене да му одобри годишњи одмор за ... годину и да му по истеку истог престане радни однос код тужене. Основ за престанак радног односа је сама изјава о раскиду радног односа, тако да запосленом радни однос престаје „ipso iure“, по истеку отказног рока. Одлука послодавца којом констатује постојање отказног разлога по чл.178 Закона о раду није конститутивна већ само декларише постојање изјаве о отказу уговора о раду и вољу запосленог да му радни однос престане сагласно истој писменој изјави и датумом престанка садржаној у истој. Како је основ за престанак радног односа сама изјава запосленог, правно дејство престанка радног односа отказом уговора о раду на писмени захтев запосленог не зависи од тога да ли је одлука о отказу радног односа донета или не и да ли је достављена лично тужиоцу како то погрешно закључује првостепени суд. Стога је по оцени овог суда погрешан став првостепеног суда да самом чињеницом да тужиоцу оспорено решење од године није лично достављено већ његовој супрузи на његову кућну адресу са одговарајућом потврдом и закљученом радном књижицом, а тужена је пропустила да му достави одлуку Ш. о. непосредно по њеном доношењу чини оспорено решење незаконитим. Правилан је став првостепеног суда и исти прихвата и овај суд да због пропуштања тужене да тужиоцу достави благовремено одлуку Ш. о. од године којом је одлучено о његовом приговору тужилац не може да буде преклудирао о праву на судску заштиту.

Утврђено је да је решењем тужене бр. ...-... од године на основу чл.178 ст.1 и 2 Закона о раду по поднетом писменом захтеву тужиоца за раскид радног односа са одговарајућом поуком о правном леку на подношење приговора Ш. О. тужена отказала уговор о раду и тужиоцу тиме престао радни однос са даном године. Тужилац у свом исказу пред првостепеним судом на рочишту дана 05.05.2010. године потврдио да је решење тужене којим му је престао радни однос на његов писмени захтев уз претходно одобрен и искоришћен годишњи одмор примио са закљученом радном књижицом и одговарајућом потврдом тужене на којој је назначено да му је радни однос престао са године. Поднеском од 11.05.2010. године тужилац потврђује да је дана године примио препоручену пошиљку са потврдом тужене бр. ...-.../... од године и закључену радну књижицу потврђујући на рочишту дана 06.03.2012. године да је по пријему исте одлуке изјавио приговор Ш. О. тужене дана године. Утврђено је да је по писменом захтеву тужиоца истом посебним решењем одобрено коришћење годишњег одмора за период од године до године, обрачуната и исплаћена накнада за коришћење истог и да је са даном године тужилац одјављен са обавезног социјалног осигурања са којим му је даном и

закључена радана књижица коју је примио дана године о чему је несумњиво тужилац имао сазнања.

Код оваквог утврђења основано жалба тужене указује да се на подлози утврђених чињеница закључак првостепеног суда о основаности тужбеног захтева спрам природе овог отказног разлога не може прихватити. Тужилац током поступка није пружио одговарајуће доказе којима би доказао да је његов писмени захтев за раскид радног односа поднет у заблуди, под претњом или принудом или да је због мана воље ништав у смислу чл.66-70 ЗОО. Стога његов писмени захтев за раскид радног односа без обзира на мотив истог производи правну последицу раскида радног односа сагласно истом захтеву чиме је оспорено отказно решење тужене по оцени овог суда правилно и законито.

Законом о основама система образовања и васпитања (Сл.гл. РС бр. 62/03.....101/05) као посебним законом који се примењује на запослене у предшколском, основном и средњем образовању и васпитању у чл. 120 ст.1 и 2 прописано је да запосленом престаје радни однос ако се у току радног односа утврди да не испуњава услове за заснивање радног односа утврђене у чл. 120 ст.1 и 2 закона, или ако одбије да се подвргне лекарском прегледу у надлежној здравственој установи.Истим посебним законом није предвиђен престанак радног односа на основу писменог отказа запосленог.Према чл.2 ст.2 Закона о раду на запослене у јавним службама међу којима несумњиво спада и тужена као установа образовања примењује се Закон о раду само ако Законом о основама система образовања и васпитања није другачије одређено. Дакле,на права и обавезе запослених у предшколским установама, основном и средњем образовању примењује се Закон о раду, осим оних права и обавеза која су другачије уређена посебним законом. Одредбом чл.133 Закона о основама система образовања и васпитања прописано је да на решење о остваривању права,обавеза и одговорности запослени има право на приговор органу управљања у року од 8 дана од дана достављања одлуке,односно решења уз обавезу органа управљања да одлучи о приговору у року од 15 дана,а ако надлежни орган не одлучи о приговору у утврђеном року или запослени није задовољан другостепеном одлуком може да се обрати надлежном суду у року од 15 дана.Ценећи наведене материјално правне одредбе у конкретном случају правилном применом одредбе чл.178 ст.1 и 2 Закона о раду на коју упућује чл.144 Закона о основама система образовања и васпитања је одлучио надлежни орган тужене када је ценећи правилно писмени захтев тужиоца за раскид радног односа донео оспорено решење о престанку радног односа.

На основу напред наведеног, како је неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај решења о престанку радног односа неоснован је и његов затев за враћање на рад код тужене као акцесорни захтев у односу на одлуку о престанку радног односа, у смислу чл.191 ст.1 Закона о раду.

Како је преиначењем првостепене пресуде тужена успела у спору припадају јој на основу чл.149 ст.1 ЗПП-а нужни и оправдани трошкови њеног пуномоћника адвоката које чини: трошак приступа на 1 одложено рочиште у износу од 4.500,00 динара и на 5 одржаних рочишта свако по 10.500,00 динара или укупан износ од 57.000,00 динара

који износ са трошковима састава жалбе у износу од 33.000,00 динара применом важеће АТ овај суд досуђује на терет тужиоца на основу чл.149 ст.1 и чл.161 ст.2 ЗПП-а.

Са наведених разлога на основу чл.380 ст.1 тач.4 ЗПП-а одлучено је као у изреци ове другостепене одлуке.

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
СУДИЈА
Персида Јовановић с.р.
Зто**

НАПОМЕНА:

Рев2 749/2013 од 29.04.2014.године. Одбијена је као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 485/13.